

eller paa Bog, det er der ingen Grund til at opholde sig ved, og jeg gør dernæst opmærksom paa, at der i den nye § 4, som den ærede Forespørger i øvrigt omtalte, er foretaget den Forandring, at medens det tidligere hed, at de i Banken indestaaende Midler skulle saa vidt muligt anvendes til „Lettelse af Pengeomsætningen paa Lolland og kunne udlaanes mod Pant i faste Ejendomme, Haandpant eller personlig Sikkerhed” o. s. v. saa er § 4, som den ærede Forespørger oplyste, nu vedtagen saaledes: „De i Banken indestaaende Midler“ — og nu kommer vistnok den Forandring, som den ærede Forespørger ikke rigtig forstod var fremkommen, men som jeg om et Øjeblik skal gøre Rede for — „er, da Den danske Landmandsbank, Hypotek- og Vekselsbank, Aktieselskab, i København har overtaget det fulde Tilsvær af disse Midler, at anbringe hos nævnte Bank i Overensstemmelse med den til enhver Tid gældende Sparekasselovgivnings Forskrifter”. Ogsaa her er det nu saaledes, at hvis man i en Bestyrelse og et Repræsentantskab for en Sparekasse paa vedtægtsmæssig Maade vedtager, at dens Midler skulle anbringes paa den ene eller den anden Maade, og udtrykkelig føjer til — hvad jeg kan være enig med den ærede Forespørger i er overflødig — at det altid skal være i Overensstemmelse med Sparekasselovgivningens Forskrifter, saa kan Ministeriet ikke modsætte sig en saadan Bestemmelse. Det er Sparekassens Direktion og Repræsentantskab, der bestemmer, paa hvilken Maade Midlerne skulle anbringes.

Hvad den foretagne Forandring af § 5 angaar, da er det vel nok den, der, saa vidt jeg har kunnet følge Bladene, har givet Anledning til mest Kritik. Den gaar ud paa, at den tidligere Bestemmelse om, at ved Sparebankens eventuelle Ophævelse skulde det eventuelle Overskud fordeles mellem Sparerne efter en bestemt, i Vedtægten indeholdt Regel, forandres paa den Maade, som den ærede Forespørger oplyste, og jeg skal ikke spilde Tingets Tid med at gentage det. Jeg vil dog gerne gøre opmærksom paa, at den trufne Bestemmelse, hvorefter dels en Del af Overskuddet og dels ogsaa ved Bankens Ophævelse hele Reservefonden, hele Overskuddet kan gaa til sociale og humane Formaal eller til Fremme af forskellige Foretagender paa Egnen, vistnok maa siges at være i god Overensstemmelse med den gældende Sparekasselovgivning, hvorimod den tidligere Bestemmelse om, at eventuelt Overskud ved Bankens Ophævelse vilde være at fordele mellem Sparerne, om den end ikke kan

siges at være i Modstrid med den gældende Sparekasselovgivning, i hvert Fald ikke har den Hjemmel i Sparekasselovgivningen, som den nu trufne Bestemmelse maa siges at have. Det er under de Forhandlinger, som navnlig i Bladene ere førte om den Sag, Gang efter Gang sagt, at en saadan Sparebank er i Virkeligheden Sparerne, og at disse derfor have Ret til den Reservefond, som maatte være opsparet. Jeg benægter ikke, at meget taler for en saadan Opfattelse, men man kan ikke støtte den paa noget som helst i den gældende Sparekasselov, saa vidt jeg kan se. I dennes § 9 har man tilmed fastslaaet, at hvis der ikke i Sparekassens Vedtægter er foreskrevet noget om Anvendelse af det Overskud, som der maatte være, naar den ophører med sin Virksomhed, tilkommer det Indenrigsministeren efter indhentet Forslag fra Kassens hidtilværende Bestyrelse at bestemme, til Fordel for hvilke almengavnlige Formaal i den Kreds, for hvilken Sparekassen er stiftet, Overskuddet bliver at anvende. Man har altsaa den Gang fra Lovgivningsmagtens Side forudsat som en Selvfølge, at hvis man ikke havde truffet andre Bestemmelser, skulde det opsparede Overskud ikke komme Sparerne til gode, men anvendes til almenyttige Formaal i den paagældende Egn, saa der er for saa vidt ikke saa meget at sige mod, at man er gaaet med til den nævnte Bestemmelse nu samtidig med de andre Vedtægtsforandringer. Jeg taler her slet ikke om den civile retlige Side af Sagen. Den ærede Forespørger nævner, at han som Lægmand har den Opfattelse, at de, der have indsat Penge i Sparebanken i den Tid, Sparekassens Vedtægter gjaldt, mellem 1907 og 1912, have Krav paa Andel i det eventuelle Overskud. Jeg er heller ikke Jurist og skal ikke blande mig i det Spørgsmaal, men jeg vil benytte Lejligheden til at sige, at vi i Indenrigsministeriet have været klare over, at der kunde opstaa civile retlige Spørgsmaal i saa Henseende, og have ønsket at sige saa tydeligt, som det kunde forlanges, at deri, at Ministeriet ikke har gjort Indvending mod Optagelsen af en saadan Bestemmelse, kan ikke ligge noget som helst i Retning af, at de paagældende skulde have mistet et eventuelt Krav paa Overskuddet, idet der i den Skrivelse, som er tilstillet Bankens Sagfører, udtrykkelig staar: „Det tilføjes, at Ministeriet ikke ved foranstaaende” — altsaa det, jeg har sagt om, at man ikke finder noget at erindre mod Vedtægterne, og som jeg senere skal komme tilbage til